

[Ahlmann-Ohlsen]

alogen med vore vestlige partnere om udviklingen. Vi skal efter konservativ opfattelse gå til disse drøftelser med fordomsfrihedens styrke og ikke med fordommenes svaghed.

Den konservative folketingsgruppe har således stor appetit på at være en aktiv partner i debatten om den europæiske udvikling. Hvad der var rigtigt i går, kan være rigtigt i dag, men behøver ikke nødvendigvis at være rigtigt i overmorgen.

Sønderby (V):

Venstre er tilfreds med det klare svar, som jeg tror hr. Jens Thoft sagde at udenrigsministeren kom med på regeringens vegne. Vi er også tilfredse med, at vi nu i stor enighed kan tilslutte os den dagsorden, som hr. Hans Hækkerup foreslog, for det spørgsmål, som hr. Jens Thoft stiller, er, som udenrigsministeren sagde, ikke aktuelt i dag.

Danmarks medlemskab af NATO i 1949 var en skelsættende beslutning i dansk sikkerhedspolitisk sammenhæng. Jeg tror, der er mange, der endnu husker Hans Hedtofts ihærdige forsøg på at lave en nordisk forsvarsaftale og også ved, hvorfor den strandede. Det blev for Danmark en vigtig beslutning, og den har heldigvis haft befolkningens meget store tilslutning igennem alle de 42 år. Der har været enkelte partier, der ville vende tilbage til neutralitetspolitikken, ikke være med i NATO. Det er eksempelvis forespørgerne i dag, men senest har vi da glædet os over, at også Det Radikale Venstres hovedbestyrelse i lørdags er bakket enigt op bag fortsat dansk medlemskab.

For 42 år siden og til i dag har traktatens tekst nøje afgrænset det territorium, inden for hvilket den gensidige bistandsforpligtelse finder anvendelse. Et eventuelt angreb på ét NATO-land var og er et angreb på alle landene i pagten.

Da pagten blev indgået, havde nogle af landene stationeret styrker uden for Europa i deres koloniområder. Derfor blev der denne afgrænsning, og det kom vel efter forslag fra USA.

Men traktatens værdi har bevist at opfylde sit formål, for vi har inden for traktatens område ikke haft krig i 42 år; det er aldrig sket før i Europas historie. Omvendt har vi jo i traktatens tid ikke kunnet isolere os fra den verden, der ligger uden for vort område, og lande inden for

alliancen har også individuelt påtaget sig sikkerhedsmæssige og militære opgaver uden for området efter konsultationer i NATO, altså efter at have forelagt deres synspunkter i NATO.

Senest har krisen i Golfen aktualiseret spørgsmålet om medlemslandenes muligheder for at bidrage aktivt til løsning af sikkerhedsproblemer, der er startet uden for NATO's område, men i vores nærområde tæt uden for NATO's grænser. Det var derfor også glædeligt – og jeg lagde også mærke til, at hr. Hans Hækkerup med tilfredshed noterede det – at vi ydede vores bidrag ved på FN's ønske at sende en fregat derved.

Der har været mange konsultationer mellem NATO-landene; man drøfter jo ganske naturligt alle de problemer, der dukker op i landenes regi.

Udenrigsministeren omtalte Harmelrapporten fra 1967, og at den udvikling, der er i gang i Europa, sker ikke mindst på baggrund af rapportens bevis på NATO's succesrige og kreative politik. Det, der sker i vores område, er nok også en følge af det.

Vi må jo erkende europæernes manglende evne i fortiden til at arbejde sammen, ikke mindst på baggrund af, at USA's og Canadas solidaritet med Vesteuropa lykkes, og som flere af talerne har været inde på, bevæger Østeuropa sig mod Vest.

NATO har altså ikke stået stille i 42 år, og i det sidste ministerkommuniké fra London i december 1990 siger man, at alliancen fortsat er af vital betydning og har en vigtig rolle at spille.

Vi står over for adskillige udfordringer i fremtiden. Det kræver større ressourcer, end enten Europa eller USA selv kan klare, og derfor skriver man også i kommunikéet: »Vi må sikre, at de allierede med tillid kan møde nye udfordringer mod deres sikkerhed fra enhver kant.« Vi kan altså ikke udelukke, at risici for de allierede kan komme fra en eventuel tredje kant.

Kommunikéet siger videre, »... tilpasning af vore allierede til de nye omstændigheder vil omfatte en forøgelse af de europæiske allieredes rolle med henblik på at sikre en fuldstændig og ligelig deling af lederskab og ansvar mellem Europa og Nordamerika.«

Det udredningsarbejde, som blev sat i gang efter decembermødet, skal afsluttes i år, og ud fra dette samt andre interessante udspil, der